

Thân Làm Thừa Tướng, Phải Giả Vờ

Contents

Thân Làm Thừa Tướng, Phải Giả Vờ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11

Thân Làm Thừa Tướng, Phải Giả Vờ

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, đoản văn, lưu manh si tình Hoàng đế công x thích giả vờ Thừa tướng thụ, niên hạ. Nhà thừa tướng l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-lam-thua-tuong-phai-gia-vo>

1. Chương 1

Trước đây, nhà thừa tướng vốn bản cùng. Vì cơm áo gạo tiền từ khi còn nhỏ y đã đi theo lão Vương bán thịt heo, đi theo sư phụ tết giày rơm ở cửa thôn, sau đó lại gặp quý nhân một bước lên mây.

Lên làm một Huyện lệnh nho nhỏ, rồi thăng lên Tri phủ, không ngừng chuyển chuyển chuyển, rốt cuộc vào được triều đình đến trung tâm quyền lực, thành công trở thành quan to nhất phẩm.

Ý nghĩa của Thừa tướng, thật sự áp lực rất lớn.

Giống như có trăm ngàn ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào người.

Dù cho bản chất của y vốn là thích móc mũi, ngoái lỗ tai hay lúc cao hứng có thể vỗ bàn cười như điên, lúc thương tâm sẽ to mồm thóa mạ như phường đầu đường xó chợ thấp kém tục tũn.

Nhưng con đường làm quan còn dài, vẫn phải có chút ít thay đổi. Thân là Thừa tướng... nên đáng vẻ phải

hào phóng, thông dong bình tĩnh, cơ trí hơn người, khôi hài tiêu sái, làm cho dân chúng yên tâm, đối thủ sợ hãi, nam nhân nữ nhân trẻ tuổi... vừa gặp đã thương, mới có thể không uống công một đời, muôn đời lưu danh.

Vì thế, Thừa tướng luôn luôn chú ý hình tượng của bản thân.

Hễ là xuất hiện trước mặt người khác, y nhất định nhếch khóe môi ba phần ý cười, sống lưng thẳng tắp, quần áo chỉnh tề.

Đi trên đường luôn giữ dáng vẻ ung dung, nện bước bình tĩnh, khí chất thanh tao nhã nhặn, tựa như những bậc phong lưu thiên cổ (tác giả: *nôn*)

Nhưng chưa từng nghĩ tới... đem tâm của tiểu hoàng đế mười tám tuổi miệng còn hôi sữa... bắt làm tù binh.

2. Chương 2

Vì thế.

Trong thư phòng phủ Thừa tướng.

Hoàng đế quỳ một gối xuống bên chân Thừa tướng, làm nũng bán manh: “Ái khanh, trầm thích người ~”

Thừa tướng trầm nghĩ “người, nhóc con này, thôi đẹp đi”, mặt ngoài cũng chỉ hơi nhíu mi, trầm giọng: “Bệ hạ, ngài làm gì vậy, mau đứng lên.”

Hoàng đế: “Không được, ái khanh nếu không tiếp nhận tình yêu của trầm, trầm sẽ không đứng lên.”

Thừa tướng nội tâm chế giễu “người nghĩ rằng ta sẽ đau lòng vì người? Muốn quỳ bao lâu thì quỳ bấy lâu” mặt ngoài lại lấy tay vờ đỡ, nhíu mi: “Bệ hạ chớ đùa giỡn với vi thần, chuyện này không buồn cười chút nào.”

Hoàng đế sáng khoái đứng lên, cười áp sát: “Ái khanh da mặt thật mỏng nha, tính tình cổ hủ. Lời này trầm đã nói với người mấy lần rồi người đều phản ứng y như nhau.”

Thừa tướng tránh khuôn mặt Hoàng đế tươi cười muốn áp sát, sợ hấn càng tiến càng gần, vẻ mặt không tán thành nói: “Bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, phải biết phân biệt cái nào quan trọng cái nào không, hiểu được lời nói và việc làm của người quân tử, không nên lấy vi thần ra đùa giỡn mới đúng.”

Đoạn tụ không tiền đồ!

Lúc sau.

Phát hiện hoàng đế làm theo lời cổ nhân, biến thành tiểu nhân thích hành động*

*có câu: “quân tử động khẩu, bất động thủ”, còn Hoàng đế thích động tay động chân thì chính là tiểu nhân.

Đêm thu.

Kim Lương châu.

Hoàng đế ngồi trên giường khoái trá cười vẫy tay với Thừa tướng: “Ái khanh mau tới đây, trẫm đã giúp người làm ấm giường.”

Thừa tướng đứng ở cạnh cửa, thập phần muốn hung hăng đá cửa, trên mặt lại không nói một lời: “.....”

Hoàng đế khoái trá: “Ái khanh không cần bận lòng, trẫm sẽ không làm gì người đâu, không phải đã nói rồi sau, khách điểm này thật sự không còn phòng nào khác, người với ta quân thần ngủ cùng giường còn có thể sưởi ấm cho nhau, có phải hay không?”

Thừa tướng thật sự không phải không dám ngủ, đều là người lớn rồi, chỉ là đáng ngủ của y không tốt lắm, thích quyền đầm cước đá, trở mình đá chần, chảy nước miếng, vân vân và mây mây... buổi sáng dậy nhất định đầu tóc bù xù như ổ quạ... Loại chuyện mất mặt thế này, y có thể làm hay sao?

Tất nhiên trăm triệu lần không thể!

Vì thế Thừa tướng bình tĩnh, xoay người: “Bệ hạ vẫn nên ngủ một mình đi.”

Y thà đi ngủ ở nhà xí một đêm cũng tốt hơn bị người ta phát hiện ra bản chất.

Hoàng đế thấy thế, vội vàng xuống giường lôi kéo y: “Chớ có đi, trẫm chỉ vui đùa với khanh thôi, nếu khanh không muốn, trẫm có thể ngủ dưới đất mà.”

Thừa tướng nghĩ thầm “người có ngủ dưới đất cũng có thể nhìn thấy ta chảy nước miếng đầy gối rồi!” Mặc kệ!

Thừa tướng nói năng đầy lý lẽ hùng hồn: “Bệ hạ sao có thể điên đảo lễ nghi quân thần, nếu thần để cho ngài ngủ trên mặt đất, quả thật muôn lần đáng chết.”

Dứt lời, còn muốn đi.

Hoàng đế kéo tay áo y lắc lắc. Thừa tướng quay đầu nhú mày.

Hoàng đế dứt khoát ôm lấy thắt lưng y, ôn nhu nói: “Ái khanh ~ người không cần ghét bỏ trẫm như vậy, tuy rằng trẫm nhỏ tuổi hơn người nhưng chung quy không phải tiểu hài tử, cái gì là thích, cái gì là thưởng thức trẫm vẫn có thể phân biệt được abcdxyz...bla bla... (lược bỏ 1000 từ)...”

Lời tâm tình kéo dài, tình thâm sâu lại chấp nhất.

Thừa tướng gác cằm lên vai Hoàng đế, khuôn mặt như bị sét đánh trúng: “.....”

3. Chương 3

Cứ thế.

Thừa tướng hoàn toàn không để tâm đến lời thổ lộ của Hoàng đế.

Thừa tướng bắt đầu cảm thấy Hoàng đế thật khó đối phó. Bong bóng phấn hồng “Ta yêu người” “Ta yêu người” “Ta yêu người” đánh âm âm vào mặt y.

Thừa tướng thật đúng là phiền toái muốn chết.

Nhưng mà phiền thì thế nào?

Nhiều năm làm quan cho hắn biết, loại chuyện tình này, nên hờ hợt cho qua không nên quá bận tâm.

Kết quả là.

Hội hoa đăng đêm Nguyên tiêu.

Trên Chiêu Giang lâu.

Hoàng đế tâm tình tốt: “Ái khanh ~ thật sự không nghĩ tới người lại mời trẫm xem hoa đăng.”

Thừa tướng dùng tư thái tao nhã rót thêm rượu cho Hoàng đế, khoe miệng ba phần ý cười: “Bệ hạ không

phải từng nói qua năm nhiều việc, tâm phiền ý loạn? Chính là vừa đến hội hoa đăng Tết nguyên tiêu, liền muốn đi dạo một vòng.”

Hoàng đế khó khăn lắm mới nhìn thấy Thừa tướng cười đến chói mắt, vì thế cũng nâng chén cười yếu ớt, thanh âm khàn khàn: “Kỳ thật trẫm vì sao tâm phiền ý loạn, ái khanh biết rõ nhất mà, ai... Tình cảm trong lòng không thể bày tỏ... Lo được lo mất... Nụ cười này của ngươi có thể làm cho lòng trẫm ấm áp vài ngày.”

Thừa tướng bị lời tỏ tình của Hoàng đế làm cho buồn nôn, nổi da gà toàn thân, trên mặt vẫn thập phần bình tĩnh: “Bệ hạ không cần nhắc lại chuyện đó, tối nay là Nguyên tiêu vẫn nên ngắm hoa đăng thì hơn.”

Hoàng đế còn cảm thấy Thừa tướng da mặt mỏng, cười: “Được rồi, được rồi... Trẫm không nói là được.”

4. Chương 4

Trăm triệu lần không nghĩ tới.

Nửa đêm.

Thừa tướng lộ ra ánh cười tà mị, cảm thấy đây là lúc thành công lui thân rồi. Phía sau sương phòng truyền ra tiếng đồ vật vỡ vụn cùng với tiếng rít gào của Hoàng đế.

“Cút! —”

Người vốn nên hầu hạ ngài sợ tới mức tè ra quần xông cửa chạy ra.

Thừa tướng vừa thấy sự tình không tốt sợ sẽ bại lộ, trong lòng thầm mắng một tiếng con mẹ nó!

Đang muốn nhanh chân chạy, lại bị một đôi tay chặn ngang lối vào phòng.

Hoàng đế hai mắt đỏ bừng, nắm cổ tay Thừa tướng chất vấn: “Ý ngươi là gì!”

Thừa tướng cũng biết việc này quá bỉ ổi, không phải là người cao thượng (?) như y sẽ làm ra, vì thế nghiêng đầu phủ nhận: “Thần không biết bệ hạ muốn nói gì.”

Hoàng đế phun toàn bộ khí nóng lên cổ y: “Ngươi biết rõ trẫm thích ngươi! Sao ngươi có thể cố chấp làm tổn thương lòng trẫm hả!”

Thừa tướng nhíu mi càng lúc càng chặt, thâm nghĩ lực tay của tiểu hài tử này ngày càng lớn nha: “.....”

Hoàng đế nhìn bộ dáng Thừa tướng, càng nhìn càng thấy tức giận: “Được! Người nếu đã đối với trẫm như vậy! Trẫm cũng không cần phải tiếp tục nhịn nữa...”

Dứt lời, liền cởi bỏ thắt lưng, áp đảo người trên giường.

Thừa tướng lấy làm kinh hãi, trên mặt rốt cuộc không còn bình tĩnh: “Ngài, ngài làm cái gì... Ô...”

.....Một đêm đoàn tụ.

“Ngoan, đừng cắn chần..”

“.....”

“Bảo bối, đừng cắn gối đầu...”

“.....”

“Ái..... Đừng cắn trẫm.....”

“.....”

Trong đầu Thừa tướng lúc này đem tổ tông mười tám đời của Hoàng đế ra thao!

Không bịt miệng lão tử chờ nghe ta kêu a!?

Không có cửa đâu!

Ngao — đau —

5. Chương 5

Thừa tướng nhốt mình trong phòng tối tăm.

Trước mắt một bàn nào gà, nào vịt, nào bò.

Tóc không buộc lên, mông thì đau nhức, ngồi gác một chân lên ghế. Tư thái phóng khoáng, biểu tình dữ tợn đáng khinh, lang thôn hổ yết*

*lang thôn hổ yết: ăn ngấu nghiến như sói như hổ.

.....

Nói thật, hiện tại tâm tình y đau đớn kịch liệt.

Hận không thể đem dao mổ heo đâm Hoàng đế, làm cho hắn biết tư vị đường đường một Đại lão gia bị người ta đâm là thế nào.

Tưởng tượng đến hình ảnh tiểu tử dùng cái côn thịt vô liêm sỉ của hắn hướng phía dưới của mình...

Thừa tướng bị phản phun toàn bộ những thứ trong miệng: “Nôn...”

Ăn cũng không xong.

“Ái khanh ~”

Tiếng gọi tràn ngập tình ý, cửa lớn “phanh” một tiếng bị mở ra.

Thân ảnh cao ngất của Hoàng đế xuất hiện trong ánh nắng phản chiếu.

Sau đó... Hai mắt chậm rãi trợn to.

Người nhìn ta.

Ta nhìn người.

Hoàng đế lắc đầu, lấy tay lau mặt một phen, lại nhìn.

Thừa tướng đã bình tĩnh lại bỏ chân xuống, chân gà trong tay cũng trở về trong chén.

Hoàng đế thật cẩn thận đi lên trước, ngồi xổm bên người Thừa tướng, chần chờ mở miệng: “Ái khanh à,

người đang giận trẫm sao?”

Thừa tướng tao nhã cầm lấy khăn lau tay, vẻ mặt lãnh đạm: “Bệ hạ nghĩ nhiều, thần không dám.”

Hoàng đế tỏ ra ủy khuất: “Người đều như vậy... Trẫm biết sai rồi, ngày ấy không nên dùng sức mạnh...”

Thừa tướng vừa nghe lời này liền cảm thấy không đúng, không dùng sức mạnh cũng có thể dùng biện pháp khác thượng y? Trên mặt lạnh hơn: “Bệ hạ mời quay về cho.”

Hoàng đế thở dài, không cho giải thích, ôm lấy Thừa tướng: “Ái khanh đừng bắt bẻ trẫm mà.”

Thừa tướng kinh hãi: “Người ——” con mẹ nó lại muốn làm cái gì!

Hoàng đế bắt đắc dĩ lại ôn nhu: “Trên mặt đất lạnh lắm, người không có mang giày, để trẫm ôm người lên giường đi.”

Thừa tướng bắt đầu trốn tránh Hoàng đế.

Không thể trêu vào thì y lẫn mất cũng vậy thôi.

Đề cao hiệu quả công việc, lại chậm rãi kéo dài thời gian.

Chặt chẽ đơn giản hóa ý nghĩa lời nói, giảm bớt ngôn ngữ trao đổi.

Luyện tập nhìn xung quanh, tránh tiếp xúc bằng ánh mắt.

Thái độ lạnh lùng qua quýt, trốn trong đám đông quần thần.

Mâm non mỗi tình đầu của Hoàng đế vốn nóng bỏng, trắng mịn non nớt, mềm mại cứ như vậy từng chút... từng chút... từng chút... nghiêm túc lên.

Đầu hạ.

Hoàng đế cuộn mình trong chăn, choáng váng mơ hồ.

Thừa tướng: “Bệ hạ...”

Hoàng đế: “.....”

Thừa tướng: “Bệ hạ...”

Hoàng đế: “.....”

Thừa tướng do dự kéo áo ngủ bằng gấm: “Bệ hạ, thần biết ngài đã tỉnh.”

Hoàng đế lộ ra cái đầu nóng hầm hập, hai mắt đen bóng ướt át đáng thương hề hề: “Ái khanh, trầm bệnh rồi.”

Thừa tướng nhận chén thuốc từ tay Thái giám: “Phát sốt mà thôi, uống thuốc rồi sẽ khỏe.”

Hoàng đế đáng thương hề hề: “Trầm có tâm bệnh, uống thuốc làm sao có thể khỏe...”

Thừa tướng còn không biết tâm tư của tiểu tử này sao? Bình tĩnh lại tâm tư chít chít méo mó vừa chán ngán nói, lúc này sắc mặt trầm xuống: “Bệ hạ muốn uống thì uống, không uống đem cho chó uống.”

Dứt lời, bưng chén thuốc muốn đi.

Hoàng đế nóng nảy, vội vàng đứng dậy kéo tay áo Thừa tướng: “uông...” (oảng, ảng, gâu gâu – từ tượng thanh)

Thừa tướng bỗng nhiên không tiếp thu được: “...”

6. Chương 6

Ánh mắt nhìn theo Thái giám mang chén không ra ngoài.

Thừa tướng quay đầu cảm thấy mình cũng là một Đại lão gia, Thừa tướng đương triều cũng sẽ không để bụng nhiều chuyện làm bản thân ngột thở, việc này bản thân mình buông xuôi trước mới có thể đi qua, vì thế trầm thống nói: “Bệ hạ, rốt cuộc phải làm thế nào ngài mới có thể cho qua việc này.”

Hoàng đế ngốc lảng: “Ái khanh, lời này của người là có ý gì?”

Thừa tướng hơi do dự: “Thần cũng không phải hoàn mỹ như ngài tưởng tượng. Chỉ cần bệ hạ nguyện ý buông tha, thần cũng coi như chưa từng phát sinh.”

Hoàng đế trong mắt tràn đầy tình ý chưa sót: “... Ái khanh ở trong lòng trẫm chính là người hoàn mỹ nhất, làm sao có thể buông.”

Nói xong còn cầm tay Thừa tướng, đưa lên môi cọ cọ.

Nhẹ nhàng ôn nhu, cảm giác giống như bị điện giật.

Thừa tướng lập tức rút tay lại, giáng một cái tát lên khuôn mặt tuần tú của Hoàng đế!

Chính diện, cũng rất mạnh.

Liên đới với xúc động tức thời của bản thân cầu nhàu thối xong rồi.

Tay dùng sức thật mạnh — Hoàng đế trực tiếp bị đẩy ngã trên giường.

Mới vừa muốn bò dậy, ván giường “bính —” một tiếng, chỉ thấy đầu gối quỳ trên mép giường.

Hoàng đế nhìn lại, thấy Thừa tướng nửa cúi người xuống, dáng người cao ngất nghiêm nghị đem chính mình đặt xuống dưới thân.

Thừa tướng vò đã mẻ lại sứt (mặc cảm tự ti chính mình là người bất tài vô dụng), khuôn mặt vặn vẹo, tâm mất bức người: “Bệ hạ thích thần ở cái gì?! Ngài không phải thích dáng vẻ hào phóng thông dong tao nhã có giáo dưỡng hay sao! Đó đều là ta giả vờ! Thái phó Ngự sử Thượng thư sẽ không có?! Bọn họ mới là hàng thật giá thật! Luận bộ dạng hay học thức đều cao hơn so với người khác! Ánh mắt của bệ hạ bị bù lạch ăn rồi hả!? Mở to mắt ngài ra mà nhìn cho rõ! Thần chính là người thô lỗ thấp kém! Từng bán thịt heo, từng bện giày rơm, từng dùng chén lớn uống rượu ăn thịt, móc mũi, đập bàn, chảy nước miếng đầy gối đầu, dùng binh khí hận không thể dùng gậy đánh chó! Một người thô tục —!”

Hoàng đế: “.....”

Lặng im.

Đợi khi phục hồi tinh thần lại, mắt giật giật.

Bỗng nhiên một con sói đem Thừa tướng đang cuộn cuộn sôi trào đặt dưới thân.

Kéo vạt áo Thừa tướng cọ a cọ, đem hai gò má cọ đến đỏ bừng, đúng lúc đem bàn tay Thừa tướng vuốt đầu mình chế trụ.

Hoàng đế đầy mặt cảnh xuân: “Người như thế nào có thể nghĩ như vậy.”

Bàn tay Thừa tướng vẫn là vô qua, bực bội không đánh đến một chỗ: “Cút con gà (tiểu kê kê – chỉ cái nam tính của Hoàng thượng) nhà người đi!”

Hoàng đế cảm khái: “A, thô tục quá nha... Đây là văn hóa của dân chúng đầu đường xó chợ hay sao?”

Thừa tướng tức giận đến đỏ mặt: “Cút ngay.”

Hoàng đế thâm tình chân thành: “Nhưng ái khanh à, bọn họ cũng không phải là người. Người ở trong lòng trẫm là độc nhất vô nhị, không có người nào ngoài người ở đây, trẫm thích chính là trái tim này của người.”

Thừa tướng bị ghen, nhất thời đầu óc rối loạn: “...”

Hoàng đế: “Nếu người không đến phụ tá trẫm, ở bên cạnh trẫm vào bảy năm trước, dạy trẫm, làm bạn với trẫm... có lẽ còn có thể xoay chuyển.”

Thừa tướng: “.....”

Hoàng đế cầm bàn tay Thừa tướng đặt lên ngực mình, ánh mắt ôn nhu lưu luyến: “Chính là hiện giờ nơi này bị người lấp đầy, phát triển mạnh mẽ rồi nha, người còn tư cách gì tránh né mặc kệ hả?”

Thừa tướng cũng không biết có thể nói cái gì: “.....”

7. Chương 7

Vì thế...

Hoàng đế mới đuổi theo Thừa tướng?

Điều này tất nhiên... Trăm triệu lần không thể!

Bất quá Hoàng đế bệ hạ tỏ vẻ đây chính là thắng lợi bước đầu, miễn cưỡng cũng có thể xem như...

Xem như đụng đến trái tim của Thừa tướng.

Về ngày tháng sau này liền từ từ đun nước luộc ếch*, từ từ vẽ nên kế hoạch.

*đun nước luộc ếch: nếu bỏ con ếch vào nước nóng nó sẽ nhảy ra ngay, nếu dùng nước lạnh từ từ đun, con ếch sẽ không cảm nhận được, khi nước sôi lên con ếch chết không kịp hiểu vì sao nó chết

Hắn tin tưởng lạc đà cuối cùng cũng bị cây rơm đè ép phải cong lưng, nhưng lúc này vẫn còn cần quá trình, tuổi trẻ khí thịnh cũng cảm thấy khó qua.

Đêm mùa hạ.

Phủ Thừa tướng.

Ao nhỏ ngoài cửa sổ, sen mùa hạ lay động.

Từ trong song cửa truyền ra từng trận thì thầm.

“Cút ngay — ”

“Để trẫm hôn một cái, trẫm trở về cung liền, không cho người đừng mơ trẫm rời đi.”

“Người còn không biết xấu hổ —”

“Không cần, thể diện là cái gì? Có thể hôn trẫm sao?”

“Buông tay — Người con mẹ nó nếu còn dám động thủ động — ô...”

“Nói lời thô tục, phạt một cái.”

“Người đủ chưa! Hôn cũng hôn rồi, mau đi về!”

“Đi gì mà đi? Vừa rồi là phạt, cùng với nụ hôn chia tay làm sao có thể đánh đồng?”

“Người — Người—”

.....

[Kết thúc]

Đặc biệt còn muốn cắm vào cái mông trước mắt!

Làm thế nào để nhanh chóng cột chặt y cả đời!

Hoàng đế mắt thấy Thừa tướng lại trốn tránh lần nữa, cảm thán: “Ái khánh à, trăm thật sự đối người cố ý...”

Trong lòng Thừa tướng: ha ha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-lam-thua-tuong-phai-gia-vo>